

Bukás vagy esély?

Pszichológiai eszmefuttatás a Világszövetségről

Az utóbbi időben egyre többen szegtek nekem a kérdést: mi történik a magyarok Világszövetségében? Min kaptak már megint hajba a nemzet felemelkedésén fáradozó magyarok? Kik a jó fiúk, és kik a rosszak? Van-e remény a megbékélésre?

Május óta óriási teherként hurcoljuk magunkkal a történeteket: a tisztújító közgyűlés eseményeit, az egymásnak feszülő indulatokat, s azokat a személyeket, akikkel feloldhatatlan viszályba voltunk és vagyunk. Jó lenne megszabadulni ettől a súlyos teherrel, jó lenne, ha egy varázsszóra nyugalom és béke költözne belénk, és ahelyett, hogy egymás torkát szorongatnánk, valami olyasmivel foglalkoznánk, ami előbbre viszi a világ dolgait.

Ahhoz azonban, hogy a piszlicsáré csatározásainkon felül tudjunk emelkedni, hogy a problémák és hibálancolatok szövevényén ki tudjunk igazodni, valóságos megvilágosodáson kellene keresztül mennünk. Új világlátásra és életkonstellációra lenne szükségünk, amelyben mások hibáztatása és vesszözése helyett saját emberi sorsunk értelmét és igazságát keresnénk és ismernénk fel a konfliktusok hátterében. Azt az alapvető igazságot, mely szerint bármiként alakuljon is sorsunk, mindenkor csak azt avatjuk le, amit egykor elvetettünk, és hogy amit ma elvetünk, azt le is kell majd aratnunk egyszer. Ennek a belátása az, ami hiányzik belőlünk. Fixa ideáink foglyai vagyunk valamennyien, s mindaddig, amíg ez így lesz, szó sem lehet magyar megbékélésről.

Számtalanszor tapasztaltuk, hogy abban a térségben, amelyben élünk, minden tisztújítás próbára teszi szervezeteinket. Olyannyira, hogy pártjaink, szervezeteink a tisztújítást követően - rendszerint durva és látványos formában - többnyire szét is esnek. A vesztesek vagy azonnal új pártot hoznak létre, vagy megvárják, hogy kisöprüzzék őket a győztesek a szervezetből.

Minden szervezeti viszály, pártszakadás egyetlen közös témára redukálható,

ez pedig a hatalom. A nyugati demokrácia abban különbözik a miénktől, hogy a hatalmi harcot megpróbálják mindenféle rafinériával elkendőzni. A küzdelem felismerhetetlenül kifinomult játékszabályok szerint folyik, amelyben a hatalomvágy nagy mértékben szublimálódott. Mi viszont - megittasulva a sokáig nélkülözött választás lehetőségétől - még az ösproblémánál tartunk: a hatalom kendőzetlen akarásánál és kiélésénél. Semminek és senkinek sem vagyunk hajlandók többé alárendelni magunkat, s ugyanakkor mindenáron megpróbáljuk akaratainkat rákényszeríteni másokra. Tudattalan vágyaink kiélése olyan erővel sodor bennünket a hatalomgyakorlás felé, hogy a hatalom akkor is beteggé, lelki sérültté tesz minket, ha azt megszerzzük, s akkor is, ha azt elveszítjük. A lelki sérülések miatt a választást - megmérettetést - követően többé sem a győztesek, sem a legyőzöttek nem képesek megférni egymással: a győztesek gögősségükön, a vesztesek gyöngeségükön nem képesek úrrá lenni.

Maga az a tény, hogy a hatalom birtoklása kibékíthetetlen ellentéteket támaszt még az azonos ügyért fáradozók között is, s hogy az eltérő vélemények hordozói örökösen farkasszemet néznek egymással, azt bizonyítja, hogy valamennyien rossz szerepet vállalunk magunkra: - Don Quijoteként szembeszállunk a valósággal. Nem vesszük észre, hogy a különböző vélemények, érdekek, törekvések hordozói elválaszthatatlan egységet alkotnak, ugyanannak a népességnek más-más megnyilvánulási formái, amelyek úgy kell hogy változassák egymást, ahogyan a nappalok és az éjszakák. Ezt az egységet nem téphetjük szét semmiféle igazsággal, a küzdelmet nem tehetjük egysíkvá, mert hiszen maga a változás, a ritmus jelenti az élet alapját. Ha nem fogadjuk el a velünk szemben kikényszerített változást, ha bebetonozuk állásainkat, ezzel megszüntetjük a ritmust, az életet, a kibontakozás lehetőségét. De el kell fogadnunk bukásunkat azért is, mert ez az ára tanulásunknak. Hibák, veres-

ségek nélkül nincs fejlődés, s ettől a tapasztalatától másokat sem szabad megfosztani.

Egyébként is, azt hiszem, rosszul ítéltük meg a konfliktusok szerepét. A bukások, konfrontációk nem azt a célt szolgálják, hogy újabb terhet vegyünk a nyakunkba, ahogyan azt megéltük. Ellenkezőleg, az lenne a funkciójuk, hogy rávezessenek bennünket tévedéseinkre, hibáinkra, szembesítsenek bennünket bűneinkkel, mulasztásainkkal, mert csak így válhatunk teljesebb és szabadabb emberré ezen a világon. A fa koronája addig nőhet, addig terebélyesedhet, ameddig a gyökerei elbírák, különben kidönti az erős vihar. Ahhoz, hogy személyiségünkben érettebbé, teljesebbé válhassunk, számos jogtalanságot, sérelmet, szenvedést kell megélnünk és elviselnünk, sokszor a poklok kínját kell megjárunk.

A bukás és a felemelkedés mély összefüggéseinek a felismerése helyett nálunk a vereség engesztelhetetlen gyűlölködésbe megy át. "Ma a Világszövetség a jóhiszemű naivak, az örültek valamint a gazemberek Világszövetsége." - jelentette ki a tévé nyilvánossága előtt az egyik ismeretebb személyiségünk, akinek az alakja már legalább negyedszázada szinte egygé vált a felvidéki magyarság politikai küzdelmével. Csak mert vereséget szenvedett a választásokon. Megfeledezve arról, hogy mindössze hét szavazaton múltott, hogy a dolgok úgy alakultak, ahogyan alakultak, s nem ő lett ennek a "jóhiszemű naivakból, örültekből és gazemberekből" álló szervezetnek az egyik vezetője.

A vágy és gyűlölet, a vonzódás és ellenszenv éppen ilyen féktelen formában van jelen a magát győztesnek tartó székértáboron belül is. A Magyarok Világszövetségének december 2-án Balatonszép-lakon megtartott rendkívüli küldöttgyűlésén olyan útszéli megjegyzések hangzottak el azok számlájára, akik nem óhajtanak az új elnökkel együttműködni, hogy azoktól minden jóézésű ember föld alá bújt volna szégyenében.

- Mars ki! Tűnjetek el! - kiabálták a teremben többen is, olyan emberekre értve ezt, akiknek ezek a nyelvöltögetők akkor sem érnének az árnyékukba, ha száz életük lenne. Vajon miféle igazság, rend és logika szerint lehet a nemzet kiválóságait letaposni? Nem becstelenség-e ott "magyar-ügyről" beszélni?

(Befejező rész következő számunkban)

Bukás vagy esély?

Pszichológiai eszmefuttatás a Világszövetségről (befejező rész)

Jó lenne azzal áltatni magunkat, hogy csak felszínes agyakban, felszított indulatok hatására hangzanak el efféle kijelentések, s hogy akik így beszélnek, nem tudják mit cselekszenek. Ennél azonban többről van szó. Csalódásainkért, kudarcainkért többnyire másokat teszünk felelőssé, feltételezve akár a kollektív tévedést is saját igazunkkal szemben. A lélektan legjobb ismeretei szerint azonban a valóságban a dolgok másként állnak. A bődöglés kulcsa mindenkinek a saját kezében van, csak nem tudja azt kihasználni. Aki a világot szeretné megváltoztatni, annak önmagát kell először megváltoztatnia, s vele majd a világ is meg fog változni. Valahogy így van ez a nemzet szolgálatával is. Ha majd felnő egy új affinitású nemzedék, az egészen más világot lát majd maga körül, mint mi, s minden biznnyal képes lesz nálunk sokkal bátrabb

programok megvalósítására is.

Persze, nekünk sem szükséges rögeszménen kapaszkodnunk téveszméinkhez, nem kell feltétlenül perben és haragban tölteni egész életünket. Ha valami kellemetlenség történik velünk, ha a dolgok nem úgy alakulnak, ahogyan szeretnénk, ezt fogjuk fel úgy, mint a valóság figyelmeztetését, felhívását felénk: - ahelyett, hogy a külvilágban keresséink a vétkeseket, forduljunk magunkba, s próbáljuk

rendbe tenni saját lelünk. Ilyen szempontból, mint minden konfliktus, a Világszövetség meghasonlása is, szimptomatikus értékű. Mert, mint ahogyan azt Thorwald Dethlefsen mondja: "Ahogyan a tél a nyárról álmodik, s a nappal előkészíti az éjszakát, úgy hordozza magában az igazságot minden tévedés is". A kérdés csupán az, hogy képesek vagyunk-e ezt a fénycsírat kiszabadítani a sötétből.

Dr. Hódi Sándor a MVSZ JOT ülésén elnöki beszámolóját olvassa